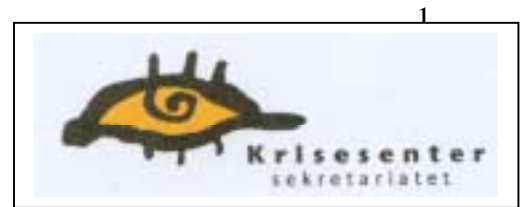

Krisesentersekretariatet
Storgata 11
0155 Oslo
Tlf. 23 01 03 41
Fax. 23 01 03 01
E-mail Ks.sekretariatet@oslo.online.no
Web www.krisesenter.com

INNLEGG TIL LANDSKONFERANSEN I TROMSØ 2001

Finansiering av krisesentrene i Norge

Lovpålagt tilbud eller ikke ?

av Tove Smaadahl

Krisesentrene har vært det viktigste sosialpolitiske tiltaket for kvinner i Norge etter andre verdenskrig.

Det første krisesenteret ble åpnet i Oslo i 1978. Før dette var menns vold mot kvinner ikke tatt opp som et generelt samfunnsproblem. Det var et ikke eksisterende problem, og kvinner måtte selv hamle opp med det som en del av deres privatliv og ekteskap.

Etter hvert som krisesentrene ble etablert, og volden mot kvinner ble dokumentert, kom sakte men sikkert vold mot kvinner på den politiske dagsorden.

Takket være krisesentrene, og alle kvinnene som har kjempet i alle disse årene, ser vi i dag et resultat av en hard, slitsom men meget viktig kamp.

Kan vi da sette oss ned i en blomstereng å hvile på våre laurbær?

Ja, vi har oppnådd en del ting, men vi har dessverre et langt lærret å bleke.

Selv i år 2000 tar 40 000 kvinner kontakt med et av landets krisesentre. Ut fra mitt ståsted er vold mot kvinner de største utfordringene vi har i forhold til likestilling. Vold mot kvinner er også det største hinder for å oppnå likestilling. Menns vold mot kvinner er også et betydelig helseproblem for mange kvinner verden over og fører til akutte skader, psykiske og psykososiale problemer på kort og lang sikt. Ikke noe samfunn i verden er fritt for denne typen vold.

Og meningen med volden er, som Per Isdal fra Alternativ til Vold skriver i sin siste bok : Vold er makt, et middel til å oppnå eller opprettholde makt, og gjennom den angst og avmakt som volden gir, er den et effektivt maktmiddel.

Vold er også fravær av kjærlighet.

Vi tar utgangspunkt i at vold mot og mishandling av kvinner er kvinneundertrykkende, og dette er samfunnsbestemt. Vold mot kvinner er dermed ikke et individuelt problem, men et kollektivt samfunnsproblem.

Kvinnemishandling er en ekstrem form for kvinneundertrykking. Og kvinnemishandlingsproblematikken må vi se i en kjønnskulturell ramme.

Hva handler så kjønnskultur om? Jo- strengere grenser, ofte relative og lite tydelige. Vi er så vant til det at vi overser eller ufarliggjør dem.

Disse grensene markerer hva vi har lov til å tenke, mene og føle som kvinne.

Den enkelte kvinne og mann er ikke ansvarlig for den tunge kjønnsrollekulturen som råder i vårt samfunn, men vi er ANSVARLIGE for å få til forandring. Derfor dreier ikke mishandlingsproblematikken seg om de andre, men om deg og meg.

Det mest åpenbare maktsystemet i et menneskes liv er familien. Det er innenfor rammene av familielivet at mest vold finner sted.

Utfordringene samfunnet møter oss med er enda store. Dette innebærer at vi fremdeles må kjempe og trække på noen kaktuser underveis. Men vi har danset på kaktuser før, og klarer vi å danse på kaktusene fremdeles, ja da er vi langt på vei.

Men for å kunne stå imot ytre krav er det viktig at vi har en sterk ideologi, og at vi er bevisst hvorfor vi har en ideologi.

Hvis ikke står vi i fare for å avpolitiseres, og krisesentrene blir institusjoner, og her ligger det store "farer".

Jeg mener at vi skal være en bevegelse som skal være i opposisjon til det etablerte. Det er den eneste måten vi kan få til endringer innenfor det patriarkalske system.

Utadrettet solidaritet med kvinner og andre kvinneorganisasjoner i inn og utland vil fremdeles være utrolig viktig i kampen mot menns vold mot kvinner. Vi må stå sammen og støtter hverandre i felles sak.

Vi må fram mot år 2004 ta stilling til :

Hva vil vi med krisesentrene ?

Skal vi bli et lovpålagt tilbud ?

Hvordan ønsker vi at den norske stat skal finansiere krisesentrene ?

Krisesentrene har vært og er fremdeles noe unikt. Opprettet av kvinner for kvinner. Et lavterskeltilbud, et tillegg til det offentlige hjelpeapparat.

Et sted der kvinner, sammen med sine barn, anonymt, uten å bli mistenkeliggjort, uten å bli overvåket eller sykkeliggjort har søkt tilflukt for å berge liv og helse.

Når truslene har vært store, har kvinner hatt mulighet til å reise til et krisesenter i en annen del av landet, uten at kvinnens eller hjemkommunens økonomi har vært avgjørende.

Krisesentrene har hele tiden hatt kvinnen og hennes barn i fokus. "Individet før økonomien"

Dette er nå dessverre under endring, noe jeg vil komme tilbake til.

Vårt begrep om frivillighet ligger ikke i at vi skal gjøre arbeidet gratis, da menns vold mot kvinner ikke er et individuelt problem, men et kollektivt samfunnsproblem.

Frivillighetsbegrepet ligger i at vi har tatt initiativ frivillig til oppstarting av tiltakene.

I dag har vi 50 krisesentre og 5 krisetelefoner. Av disse er 2 offentlige drevet, mens 48 er frivillige organisasjoner.

Fram til i dag har vi vært finansiert med 50 % midler fra kommunene og 50 % av staten gjennom øremerkede midler. Krisesentrene er ikke et lovpålagt tiltak.

Vi har i alle disse årene vært prisgitt kommunepolitikernes velvilje. Mange av oss har hatt og har en årlig, for ikke å si månedlig kamp om midlene.

Mange opplever til dags dato å være en salderingspost på kommunebudsjettene. Vår økonomi har vært lite forutsigbar.

Dette ville Bondevik Regjeringen gjøre noe med.

I regjeringens handlingsplan "Vold mot Kvinner" sier Barne- og Familiedepartementet at de vil fremme forslag til endringer i tilskuddsordningen for å sikre en bedre oversikt og forutsigbarhet både for departementet og krisesentrene. (tiltak 18)

I retningslinjene om statstilskudd til krisesentrene år 2000 – Q-1/00 fikk krisesentrene informasjon om at Kommunal- og regionaldepartementet hadde igangsatt et forsøk med rammefinansiering. Stavanger, Tønsberg og Lillehammer`s statstilskudd skulle gå inn under det generelle rammetilskudd til kommunene. Rammetilskuddet ble satt likt med tilskuddet for 1999. Vi mottok signaler på at det ville bli endringer i tilskuddsordningen fra 2001 til krisetiltak. Med stor bekymring sendte Norsk Krisesenterforbund og Krisesentersekretariatet et brev til Barne- og familiedepartementet vedrørende varslede endringer. Krisesentrene var i gang med budsjettforhandlinger for år 2001, og vi hadde ikke fått noen signaler om hvordan tilskuddsordningen ville bli. Vi ba om mer informasjon.

I slutten av mai mottok vi brev fra departementet. Vi fikk da beskjed om at den varslede endringen i tilskuddsordningen for 2001 ville ikke bli endret før i år 2004. Regjeringen har besluttet at tilskuddsordningen til krisetiltak skal innlemmes i inntektssystemet til fylkeskommunene. Departementet tar sikte på at dette skjer fra og med 2004, med en overgangsperiode på 5 år før ordningen er fullt gjennomført.

Vi ba Barne- og familiedepartementet om informasjon om konsekvensene av prøveprosjektet. De kunne informere oss om at Kommunal- og regionaldepartementet gjennom prøveprosjektet i 20 kommuner skulle overføre midlene til verts-kommunenes frie midler.

Dette for å vinne erfaringer med denne tilskudds – ordningen. De mente at det er et overordnet prinsipp med bred støtte at øremerkede tilskudd til kommunene la en demper på kommunenes valgmuligheter og at økte frie midler vil bidra til bedre lokale tilpasninger til dagens utfordringer. Departementet ønsker å få erfaringer med hvordan dette vil slå ut når det gjelder utviklingen av tiltak i forsøkskommunene. Forsøket med ramme - finansiering vil da gi

departementet nødvendig erfaring når fylkeskommunene fra og med 2004 skal administrere og prioritere tiltakene.

Med bakgrunn i Regjeringens forslag om å endre inntektssystemet til krisesentrene i Norge fra år 2004 ønsker Barne- og familiedepartementet å gjøre en utredning på spørsmålet :

”Hva koster et krisesenter”

Det er dermed viktig at rammene for de reelle kostnadene for drift av krisesentrene ligger i bunn. Konsulentfirmaet Vista Utredning har i oppdrag fra BFD fått denne jobben. Rapporten skal være ferdig i slutten av mai 2001. Referansegruppen til dette arbeidet skal rett etter 17. mai ha et møte for å kommentere det forslaget VISTA har jobbet fram til nå.

Denne kampen om endring av inntektssystemet til krisesentrene hadde vi for noen år tilbake. Da ville departementet også finansiere krisesentrene gjennom rammetilskudd til kommunene.

Fremdeles er min frykt er at dette kan bety kroken på døra for enkelte krisesentre.

Hvert år har mange krisesentre en enorm kamp for å sikre seg bevilgninger. I høst sendte Sekretariatet støttebrev og avisartikler til både sentre i nord og sør. Krisesentrene bruker store ressurser på å overbevise både politikere og byråkrater om viktigheten av det arbeidet vi gjør.

Vi vant de fleste kampene, men hvis det er slik regjeringen har tenkt å SIKRE drift av krisesentrene, er jeg stygt redd for at vi må kjempe mer enn noen gang. Krisesentrene blir en salderingspost for mange fattige kommuner. Vi må da konkurrere i mye større grad med andre institusjoner og kommunale tiltak, og vi må igjen bruke store og unødvendige ressurser for å få finansiering i boks.

Vold mot kvinner er et stort samfunnsproblem, og samfunnet har ansvar for å sette i gang tiltak og gi de voldsutsatte et tilbud. Vi ser ut fra våre statistikker at volden ikke avtar, og vi kan ikke akseptere at kvinner som utsettes for vold skal få et dårligere tilbud. Det er lite samsvar mellom Regjeringens ønske om å kvalitetssikre krisesentrene ved å skape usikkerhet om den videre drift. Og det er nettopp det som skjer når man får uforutsigbarhet rundt finansiering.

I dag har vi ca .65 kommuner som ikke har samarbeid med andre kommuner om krisetiltak. I handlingsplanen Vold mot Kvinner står det at departementet kun oppfordrer disse kommunene til samarbeid. Vi vet at flere av disse kommunene, er kommuner som har trukket seg fra tidligere samarbeid. På denne måten har krisesentrene enkelte steder fått dårligere økonomi. Selv om alle kommuner ble oppfordret til å delta i et samarbeid om et krisesenter, har jeg ikke store forhåpninger til at dette vil sikre krisesentrene forutsigbar og sikker økonomi.

Hvis vi ikke i kjølevannet av denne omlegningen av finansiering, samtidig får et lovpålegg.

FYLKESKOMMUNEN

Regjeringen har besluttet at tilskuddsordningen til krisetiltak skal innlemmes i inntektssystemet til fylkeskommunene fra 2004.

Samtidig er det en politisk debatt om å nedlegge fylkeskommunen.

Hvordan det hele ender, vet nok bare vår herre!

Alle vet at fylkeskommunene blir styrt av politikerne. Her har politikerne og dårlig økonomi ført til mye jævelskap i fylkene, som igjen har fått konsekvenser for kommunene, og for meg og deg.

Jeg bor i Østfold fylke, og der har politikerne "virkelig ryddet opp". Her har jeg sett politikerne gi byråkratene de lovene de trenger, og kaller det gjerne "styringsverktøy", her har vi sett hvordan politikerne diskuterer økonomi og distriktspolitikk, D.v.s beliggenhet av institusjonene, personalpolitikk osv. De legger ned, flytter institusjoner, desentraliserer og raserer institusjonene.

"Kua dør på båsen, mens de diskuterer økonomi, personalpolitikk og distriktspolitikk."

Og spør man hvorfor det går så dårlig med å løse de primæroppgaver de er satt til å løse, ja da har fylkespolitikere en 2-3000 svar klar. For lite resurser, for lite fagfolk, informasjonsproblemer, kommunikasjonsproblemer osv. Vi kan den regla.

Nå styrer jo politikerne byråkratene, men det er bare når noe fungerer.

Jeg ser med skrekk på hvordan helsevesenet er blitt rasert.

Konsekvensene med å legge finansieringen til Fylkeskommunen vil være, for eksempel for Østfold og Nordland som er de fylkene med flest kritesentre, må regne med nedleggelse og sentralisering av tilbudet.

Gjennom vår kamp for å bevare kritesentrene har vi bestandig prøvd å finne løsninger og være optimister. Men skal vi kjempe både med fylkespolitikere og kommunepolitikere, ja da ser jeg med skrekk å gru på hva vi må prioritere vår tid på.

KOMMUNENE

I følge brev fra Barne- og familiedepartementet fra 25.05.00 sier de at det er et overordnet prinsipp med bred støtte at øremerkede tilskudd til kommunene la en demper på kommunenes valgmuligheter og at økte frie midler vil bidra til bedre lokale tilpasninger til dagens utfordringer.

Mange kritesentre vet i dag at kommunenes valgmuligheter fremdeles legger klare dempere på støtten til kritesentrene. Med frie midler til dagens utfordringer i kommunene, er jeg meget skeptisk.

Og jeg spør - hvilke prioriteringer ønsker Regjeringen at kommunene skal velge? Hvilken likestillingspolitikk har kommunene i det norske samfunn i dag?

Nesten hver måned får jeg nå beskjed om nedleggelse, store innskrenkninger i tiltakene for å forebygge og gi kvinner en mulighet for å søke trygghet og støtte for å komme seg ut av uverdige mishandlingsforhold – for å redde liv å helse.

Ser de klart sammenhengen mellom vold og likestilling.

I forrige uke var jeg til debatt på radioen med offentlige ansatte i en kommune i Nord Trøndelag. Der hadde en kommune trukket støtten til kritesenteret på kr.18 000,- Selvfølgelig etter å ha blitt uthengt i pressa, samt endelig forstått konsekvensen av "kuttet", var beskjeden klar.

"Nei, det e nu bærre for kritesenteret å sende en ny søknad, så skulle det nok bli ei rå"
Altså, må kritesenteret bruke tid på å skrive en ny søknad, og nå er søknadsfristen ute for å få statsstøtte, og konsekvensen av det.

Igjen ser vi at vi må sloss, og vi ser her at konsekvensen kan være enorm for et senter med slike smålige kutt i kommunebudsjettene.

Menns vold mot kvinner er fremdeles tabubelagt. Kunnskapen om problematikken er stor, både hos politikere og offentlig ansatte i kommunene. På grunn av stadig nye politikere og ansatte i det offentlige hjelpeapparat er det en evig rund dans med informasjon til disse sentrale personene som vi er så avhengige av. Fremdeles bruker ansatte og vakter enormt mye tid og resurser på å synliggjøre omfanget av vold og undertrykking av kvinner i sine kommuner.

VI HAR SAMTIDIG LEST I PRESSEN AT I DENNE PRØVEPERIODEN, FRAM TIL OMLEGGINGEN AV FINANSIERINGEN AV KRISESENTRENE, SKAL DET VURDERES OM KRISESENTRENE SKAL BLI LOVPÅLAGT

Hva ønsker vi, og hva kan konsekvensen bli av et lovpålegg

Konsekvenser – INSTITUSJONER

Volden blir naturlig og legitim

Forvaltningsloven

Registrering

Under oppsikt

Kvinner blir sykkeliggjort

Overvåkning av kvinner

Gjestedøgn priser

Økonomien kommer foran individet

Avpolitisert

Det første som slår meg når jeg tenker på institusjoner er deres blinde tro på hierarkiet som organisasjonsform. For her må jo det komme inn en mengde lover og regler. Og gjennom lover og regler ønsker de da å forandre kvinnen? Vi må ikke glemme institusjonens konstituerende makt over den individuelle fornuft. Mennesket former nemlig ikke bevist det felleskap de lever i, tvert imot, det er fellesskapet som lumskt smir bevisstheten deres.

Vi vet at volden er mest effektiv om den utføres av den man har et kjærlighetsforhold med. Når en kvinne befinner seg i voldens normaliseringsprosess, forskyves årsaken. I stedet for å se at det er mannen som har ansvaret for sine handlinger når han utøver vold, tror kvinnen at det er hennes feil at mannen slår. Det blir også mangel på grenser når man befinner seg i voldens normaliserings prosess.

Hvordan vil en institusjon se på en kvinne som er, og har vært i voldens normaliseringsprosess. Jo vi kjenner samfunnets gode fordommer og holdninger. Hvorfor gikk hun ikke før, hvorfor og hvorfor. Min frykt er at institusjonen, den som er så varm og trygg, vil umyndiggjøre kvinnen, finne løsningene for henne, samt ansvarliggjøre henne.

En institusjon gjør noe med individet. Den visker ut individets iboende fornuft og fantasi. Erstatningen er den institusjonelle fornuft, en fornuft som får de mest uvitende og fordomsfulle til å fremstå som de reneste genier. Ikke bare fordi den har tradisjonens tyngde, men kanskje vel så mye fordi den vil bære på en lovens og reglernes alvorlige stempel. Samfunnets, navlebeskuernes utrolige higer etter å overvåke, registrere, samt sykkeliggjøre disse kvinnene.

Etter å ha drevet et krisesenter, vet jeg mange politikeres fortvilelse over at krisesenteret ikke registrerte hvem kommune kvinnene kom fra og hvem de er. Kommunepolitikere er redde for å måtte betale for kvinner som ikke kommer fra den kommunen de er valgt til å styre.

Vi ser samtidig en ny utvikling av krisesentrene de siste to år som gjør meg vondt, fortvilet, forbannet osv. **Gjestedøgnpriser.**

Krisesentrene har vært og er det viktigste sosialpolitiske tiltak for mishandlede kvinner i Norge. I snart 23 år har vi kjempet for å være et unikt tilbud, et lavterskel tilbud, et sted kvinner og deres barn kan flykte til, uavhengig av kommunenes økonomi og kvinnens økonomi. Samtidig har vi gjennom vårt nettverk med krisesentrene hatt mulighet til å flytte kvinner som er truet på livet til andre krisesentre. Vi ser en tragisk utvikling, som flere krisesentre har innført- gjestedøgnpriser. Dette innebærer at økonomi kommer foran individet.

Eks. En kvinne ankommer sosialkontoret i sin hjemkommune og ber om hjelp. Hennes mann har truet henne på livet, og hun har i flere år vært utsatt for grov vold. Sosialkontoret ringer et krisesenter i et annet fylke. Ja, de er villig til å ta imot kvinnen, men det vil koste kr. 600 for kvinnen og kr. 300 pr barn pr. døgn. Denne kvinnen hadde 5 barn, altså ble det en døgnpris på kr.2100,-. Sosialkontoret takket nei, for hvis kvinnen skulle bli boende på dette krisesenteret i 2 måneder, ville utgiftene utgjøre kr. 130 200 som hennes hjemkommune måtte dekke. Samtidig har Krisesentersekretariatet fått tilbakemelding på at kvinner som kommer til et krisesenter utenfor den regionen hun bor, må ha med betalings garanti fra sosialkontoret i kvinnens hjemkommune før hun ankommer krisesenteret

Først tvinger menns vold kvinner ut av sitt eget hjem, og så skal krisesentrene tjene penger på andres kriser. Hva er i ferd med å skje? Hvor er det blitt av vår ideologi. Er de 13 krisesentrene som opererer med gjestedøgnpriser mer opptatt av sin egen økonomi, enn den primære oppgaven vi i utgangspunktet har startet krisesentrene for. Vi ser jo samme opplegget når det gjelder sykehjem. Kommuner med mange sykehjemsplasser, leier ut ledige plasser for gode penger til andre kommuner. Her ser vi at økonomien kommer foran individet.

Er det en slik utvikling vi ønsker av krisesentrene?

Jeg mener det er viktig at vi beholder vårt unike tilbud til kvinner som må flykte fra sine hjem på grunn av menns vold.

Sosial loven sier samtidig klart at kvinner som må flykte fra sine hjem på grunn av vold, har rett til helse og sosialhjelp fra den kommunen hun oppholder seg i.

Hvis vi går over til å bli lovpålagte av Regjeringen, og det er kommunenes frie valgmuligheter som skal styre krisesentrene, da er jeg sikker på at økonomi kommer foran individet. Sentrenes muligheter for inntekter vil være politikernes store satsning.

IKKE LOVPÅLAGT

Anonymiteten

Kvinnene skal møte kvinner, - ikke profesjonsutøvere

Overprøver ikke kvinnens valg

Kvinner tar ansvar for eget liv

Hun blir trodd

Kvinnene skal møte kvinner, - ikke profesjonsutøvere, som skal stille noen form for diagnoser.

Krisesentrene skal fungerer som en mellomstasjon mellom det sosiale nettverk og det offentlige hjelpeapparat. Kontakten begge veier styres av kvinnen selv. Vi overprøver ikke kvinnens valg av løsninger.

Krisesentrene umyndiggjør ikke kvinnene, noe som dessverre ofte skjer innenfor det offentlige hjelpeapparat.

Hvem tar da ansvaret for kvinnens liv? - Hjelpeapparatet eller kvinnen selv?

Krisesentrene har noe unikt, vi har kvinnefellesskapet.

- Kvinner hjelper kvinner - på kvinners premisser.

Krisesentrene har hele tiden kvinnen og deres barn i sentrum, men det forutsettes at ansatte og vakter er personlig engasjert i det arbeidet som gjøres. Slik at relasjonene blir personlige og ikke institusjonaliserende.

Som krisesenter skal vi ikke umyndiggjør våre brukere og beboere, stikkord her er:

- Kvinner definerer selv sin egen situasjon
- Hun får hjelp til selvhjelp
- Hun blir trodd
- Vi har tid til å lytte, for så å hjelpe henne å stake ut en kurs hun selv vil gå.
- Krisesentrene har innlevelse i kvinnens problematikk, og vi føler solidaritet med kvinnene.

Kvinnene vil oppleve de samfunns mønstrene som ligger til grunn for volden.

Alt dette kan oppsummeres i at kvinnene gis mulighet til igjen å ta styring og ansvar for eget liv.

For å kunne klare dette, må vi sette beboerne, de kvinnene og barna som bruker krisesenteret i sentrum og ikke økonomi eller oss selv.

UTADRETTET ARBEID

Ut i fra vår ideologi skal vi synliggjøre mishandlingsproblemet slik at samfunnet må forholde seg til dette som et alvorlig sosialt problem av stort omfang.

Kvinnemishandling er en ekstrem form for kvinneundertrykking. Og Kvinnemishandlingsproblematikken må vi se i en kjønnskulturell ramme.

Derfor dreier ikke mishandlingsproblematikken seg om de andre, men om deg og meg. Jeg minner om at: I plattformen står det at vi skal angripe ethvert forhold i samfunnet som legitimerer, underbygger og opprettholder vold mot kvinner.

Volden er et kollektivt problem for alle kvinner, fordi vi alle er potensielle volds ofre ut i fra vårt kjønn.

Vårt mål krever absolutt at krisesentrene arbeider kvinnepolitisk, og ikke lar seg kneble av bevilgende myndigheters ønske om en god "samarbeidsånd".

Den politiske aksjonen ved krisesentervirksomheten gjelder ikke bare å avdekke mishandlingsproblematikkens karakter og omfang, men innebærer også direkte press mot ansvarlige myndigheter for å få igang tiltak utover krisesenterdrift for å bekjempe kvinnemishandling og seksualisert vold.

HVIS LOVPÅLEGG

Nå behøver ikke et lovpålegg å være negativt. Så lenge kommunene kun blir pålagt å støtte et krisesenter økonomisk.

Et lovpålegg som kun går på finansiering.

Her blir det viktig å påse at retningslinjene ikke gjelder styringsretten eller drift. Dette ansvaret må ligge på krisesentrene.

Vi må samtidig ikke bli underlagt forvaltningsloven.

Vi må beholde vår taushetsplikt, en selvpålagt taushetsplikt.

Vi hat lovet kvinnene anonymitet og taushet.

Mitt råd til dere er – **Vi må beholde vår egenart**

Hvis vi godtar at krisesentrene sakte men sikkert går over til å bli institusjoner, er jeg glad jeg ikke lever om 50 år. Da vil vi sitte å angre.

Vi må kunne forutsette at en oppvåkingsprosess er i emning, og at politikere må se galskapen rundt de tunge institusjonene. Kvinner som utsettes for vold må aldri bli institusjonalisert.

Vi må påse at kvinner som utsettes for vold og undertrykking, må slippe denne nedverdige registreringen, uten "avhør".

La kvinnene få ro til å tenke selv, til selv å ta avgjørelser ut fra sin iboende fornuft, ut fra sin egen livssituasjon, slik at de kan komme seg videre i livet.

Samtidig må vi arbeide for en klar likestillingspolitikk, som forebygger at kvinner kommer i en avmaktssituasjon generelt, både på offentlig og privat arena. Dette vil på sikt motvirke vold mot kvinner. Synliggjøring, samt motarbeide holdninger som aksepterer mannens dominans er særs viktig.

Økonomi er makt. Politisk er det viktig å endre maktstrukturer, både i samfunnet for øvrig, og innen familien.

Ved å endre maktstrukturer slik at kvinner kommer i økonomisk posisjon innen familien, vil voldsbildet endre seg.

Det kan ikke være aktivt å utøve vold hvis kvinnen sitter med den økonomiske makten. Det vil svi på pungen. Ikke den fysiske pungen, men på den økonomiske pungen.

Vi kan ikke sitte å se at en gjeng byråkrater som er styrt av PR- kåte politikere få overta omsorgen for kvinner som blir utsatt for seksualisert vold.

Da ender vi kanskje opp med egne drabantbyer med mishandlede kvinner, omringet av høye murer, for å beskytte de mot de mennene der ute.

I verste fall kan dette brukes som politisk propaganda, og da kanskje av et parti jeg ikke liker å snakke om, men som klart ikke har noen form for likestillingspolitikk.

De vil da si, se hvor ynkelig kvinnen er, og dette vil være et skikkelig tilbakeslag i vår likestillingskamp. Det er fremdeles mange fordomsfulle sjeler der ute, det har vi opplevd mer enn en gang.